

פניני הפרשה

ויגש אליי יהודה ויאמר בי אדני (מד, יח)

פירש רבנו הגה"ק **הבבא סאלי** ז"ע: כשיהודה ניגש לדבר אל יוסף, דיבר עמו בתקיפות, וזהו לשון **"ויגש"** למלחמה, כמו שדרשו חז"ל במדרש. לכן, כדי להרתיע את יוסף אמר: **בי אדני** דע לך ששמו של הקב"ה הוא אדון העולם מצוי ורמוז בי, אותיות **יהוה** מצויות בי, בשמי **יהודה**. (מפי השמועה)

ימי הקור

בפרי מגדים (או"ח סו"ס תרפה) נאמר שבתבת **ויגש** מרמוז שאם יום ו' ג' שבט (נוטריקון ויגש) - כלומר שאם ג' שבט חל ביום ו' - יפול **שלג וקור גדול** (גם נוטריקון ויגש) יהיה חורף קשה של שלגים וקור.

חסידים אומרים, שסניגורן של ישראל הגה"ק רבי **לוי יצחק מברדיצ'וב** ז"ע הוסיף שאדרבה סימן טוב הוא, והנוטריקון של **ויגש** = **שובע גדול וזול** יהיה, שתהיה שנת שפע ושובע. (מעין התורה)

מידת הקנאה

לכלם נתן לאיש חלפות ולבנימן נתן שלש מאות כסף וחמש חלפות שמלת (מד, כב)

כל קנאת האחים ביוסף התחילה מכתובת הפסים שהעניק יעקב אבינו ליוסף, אם כן איך ייתכן שיוסף הצדיק יחזור על אותה טעות עם האחים? אומרים המפרשים שיוסף הצדיק רצה לבחון אותם אם הם עוד עומדים בקנאתם לבני רחל אם לאו. מבחן מסוג זה מסוכן מדי והוא בבחינת **"ולפני עור לא תיתן מכשול"**. אצל האחים כתוב **"חלפות"** עם האות ו=6 המסמלת שהאחים קיבלו **שש שמלות** כל אחד בו בזמן שאצל בנימין כתוב **"חמש חליפות"**. בלא האות **"ו"**, יוצא אפוא שבנימין קיבל חליפה אחת פחות מהאחים וממילא לא עורר הדבר קנאה אצל האחים.

קנאה	=	156	=	יוסף
------	---	-----	---	------

יהי רצון שלא תשלוט בנו מידת הקנאה ונזכה לאהבת חיים שתקרב אותנו לביאת משיח צדקנו אמן סלה. (חכמה שבה)

הממונים על הפרנסה

ולאביו שלח פזאת (מד, כג)

בתורה לא פורש מה הכוונה כזאת. עד שבא רבינו האר"י ופירש פירוש נפלא. **אדם שהוא שמח זה סגולה לפרנסה ואדם שהוא עצוב מקלקל מאוד בפרנסה שלו**. כשאדם אומר **"פוח את ידיך"** יכוון ראשי תיבות: **פא"י** שהוא שר של הפרנסה וסופי תיבות **חת"ך** שגם הוא שר של הפרנסה. וגם יכוון **סא"ל** שהוא גם שר של הפרנסה **שמקורו משם חת"ך** בחילוף אותיות [אות א' באות ת' ב' ב-ש' (וכן הלאה)]. ויוצא ח' **כנגד** אות ס'. אות ת' **כנגד** אות א', אות כ' **כנגד** אות ל'. והנה **יעקב אבינו** היה עצוב ואם כן הוא פגם בפרנסה ולכן כתוב ויהי רעב בארץ

בוא נראה באיזה שר של הפרנסה הוא פגם. **אם נעשה:**

פא"י 91	+	סא"ל 91	=	יעקב 182
---------	---	---------	---	----------

לכן בשתי השמות האלה לא פגם כי זה גימטריא של שמו יוצא שפגם בשם **חת"ך** שזה בגימטריא - 428. ראה יוסף שאביו פגם בשם חת"ך, לכן ולאביו שלח **פזאת** = 428 בגימטריא **חת"ך** כדי להשלים ליעקב אביו את כל שלושת שמות הפרנסה.

תחפושת

ויאמר אני יוסף אחיכם אשר מכתם אתי מצרימה (מד, ד) יש אומרים כי ליוסף היתה מסכה על פניו ולכן לא הכירוהו האחים, ורק כעת הוריד אותה מעל פניו ואמר להם: **אני יוסף אחיכם**. ואפשר לרמוז **"ויגשו ויאמר אני יוסף אחיכם"** סופי תיבות **פורים**, כמו בפורים מתחפשים ומסתתרים אחרי מסכות, כך יוסף רק התחפש לשליט מצרי והסתתר אחרי מסכה. (מרכבות ארגמן)

הדוד חוזר לארץ

כעבור עשר שנות גלות מחליט הדוד של זליג לשוב לארץ. בבוקר הוא מתקשר לזליג ומברר היכן הוא גר וכיצד מגיעים אליו, "זו בכלל לא בעיה", משיב לו זליג, **"אתה צריך להתקדם אל תוך השכונה, לקחת שמאלה ברחוב ואז להיכנס לבנין מספר עשר. עם הרגל עליך לדחוף את הדלת הראשית של הבנין וללכת למעלית. את המעלית תזמין עם המרפק ואז תלחץ עם המצח על קומה שלוש. משם אתה כבר קרוב רק תבעט בדלת ואני אפתח לך"**. "הבנת", אומר הדוד, **"אבל בשביל מה כל הבעיטות והדחיפות הללו?"** "כי", משיב לו זליג בוודאות, **"אחרי כל השנים האלו בחו"ל, אתה בטח לא תבוא אלינו בידיים ריקות..."** 😊

"בראשית" הציעו לבחור, אך הוא ביקש לחשוב ב"נח" ואז החליט **"לך לך"** לראות את השידוך. **"וירא"** אותה והתעניין ב"חיי שרה", לאחר מכן שאל על **"תולדות"** - בת מי היא, מי ההורים, הסבים וכו'. הוא לא ידע אם **"ויצא"** עם השידוך או **"וישלח"** אותה, חשב והחליט - **"ויצא"** עם השידוך לכן **"וישלח"** מכתב לרבי לבקש את הברכה לזיווג. לאחר שקיבל את ברכת הרבי, **"וישב"** עם המשפחות על דבר החתונה. ויהי **"מקץ"** כל הישיבות - **"וייגש"** לחתונה. ואחר כך **"ויחי"** איתה ואחרי שנה באו **"ואלה שמות בני ישראל"** אך את המשך לא מספרים לזוג

כי את עבודת הפוך הם ירגישו לבד... 😊

שתצא החוצה". "כיצד", אמר, "עושים עסקה ביום טוב? מדוע דווקא בראש השנה?" אשתו ניסתה לשדלו בדברים ואמרה כי במקרה זה יש משום פיקוח נפש, וכידוע פיקוח נפש דוחה שבת, אולם ר' אברהם התעקש וטען שב"שלאח-ערוך" כתוב שאסור לעשות עסק בראש השנה והוא לא יעבור על איסור זה. וכי היכן יש כאן פיקוח נפש? הוא ויתר על ביצוע העסקה ובינתיים נודע הדבר ליהודי אחר, שהניח ליצר הרע להטעותו כי אין בכך משום איסור גדול. הוא הלך אל הפריץ ובו ביום קנה ממנו את היער. **כשראו מחותניו שתוחלתו היחידה של מחותנם לעתיד, היער, נמכר לאחר, ביטלו את השידוכים. אשתו מיררה את חייו, אך הוא חזר וטען, כי ה' יתברך ישלח לו ישועה ממקום אחר. עבר כחודש ימים, וזמן קצר לאחר חג הסוכות, בשעות הערב, הוארה כל הסביבה באור אדום שהדהים את התושבים. התברר שאיכרי העיירות הסמוכות, אשר רגילים היו מאז ומתמיד לגנוב עצים מן היער, שמעו על דבר מכירתו לסוחר יהודי שעמד לכרות את כל עציו ולמכרם. בראותם כי בעתיד לא תהיה להם אפשרות להמשיך בגניבות, עמדו והציתו את היער, שהפך למאכלת אש, וכך התרושש היהודי שהזדרז לקנותו מהפריץ בעצם ראש-השנה, וירד מנכסיו באופן פתאומי. הוא לא עצר כוח לעמוד נגד הרעה, ומחוסר ביטחון מלא בקדוש ברוך הוא עמד ושלח יד בנפשו. טרם מותו כתב צוואה, ובה הודה כי לפני זמן מה, בהיות ר' אברהם עשיר, גנב ממנו חמשת-אלפים רובלים, סכום ניכר בימים ההם, ששמרם במקום סתר. הוא תיאר את המקום וביקש להחזיר את כסף הגניבה לבעליו תוך בקשת סליחה ומחילה. בכסף זה, שקיבל ר' אברהם באופן בלתי צפוי, פתח חנות חדשה למסחר בעצים. ה' שלח הצלחה במעשה ידיו ותוך תקופה קצרה שגשג מסחרו והוא החל לעלות מעלה-מעלה, ועד פורים היה לעשיר גדול יותר מאשר היה אי פעם. מחותניו חזרו בהם מביטולי השידוכים, הכל הוכן בעזרת הכסף הרב, במהירות, ועד לפני חג הפסח השיא את בניו ובנותיו. ביום השמחה הגדולה הרים ר' אברהם את ידיו למרום ואמר: "אודך ה' אלוקי שסייעת לי לעמוד בניסיון, והראית כי טוב לחסות בה", מבטוח בפריצים".**

(יקרה מפנינים)

פתגם השבוע:

אמר החכם: אל תחפש את מה שקיים, תקיים את מה שאתה מחפש!

ברכה לסיום:

רציתי לברך אתכם ביום שמח, שפרנסתכם תצמח כעציץ פורח. בריאותינו תתמיד ולא כאורח. חיוך על שפתינו ☺ כאור זורח, וכספנו ✨ לא יתאדה כריח ונזכה לראות בביאת משיח. אמן ושבת שלום, אוהבכם, דוד יעקב

למי המחסום?

כתוב כשהגיע אליעזר לחרן הוא פתח לגמלים את המחסום של הפה. מדוע היה צורך במחסום? הרי הגמלים של אברהם לא היו אוכלים מהגזל בשדות אחרים. אלא, כשהולכים לעשות שידוך צריך לסתום ☹ לכל הבהמות מסביב את הפה. ☺

ברכת ה'

וְאֵת יְהוּדָה שָׁלַח לְפָנָיו אֶל יוֹסֵף לְהוֹרֵת לְפָנָיו גִּשְׁנָה (מו, כח)
 רש"י מפרש את הפסוק: "לפנות מקום שמשם תצא הוראה לעולם", עכ"ד. יעקב אבינו שולח דווקא את יהודה ליוסף על מנת שיתנו מקום להשראת השכינה, שהרי:

יהודה 30	+	יוסף 156	=	מקום 186
----------	---	----------	---	----------

הרב הגי'ר "יחיא כסאר" זצ"ל כתב בספרו "קץ המזבח!" שאם נחשב את שם הויה, כך שנכפיל כל אות ממרכיבי שם הויה בעצמה נקבל 186 כמנין מקום, $100 = 1 \times 100$, $25 = 5 \times 5$, $36 = 6 \times 6$, $25 = 5 \times 5$, סך הכל 186.

מי יעני ומי יעשיר סיפור ליל שבת

בזמן הצאר ניקולאי היה ברוסיה סוחר יהודי מצליח בשם ר' אברהם. הוא עסק בסחר עצים, ויהי היום וההצלחה חדלה להאיר לו את פניה, והוא החל לרדת מנכסיו בהדרגה. וכך הגיע היום שר' אברהם מכר את כל בתיו ואף חיסל את עסקיו, שילם את כל חובותיו ופתח חנות קטנה לממכר דגים מלוחים. תדיר היה אומר: "ה' נתן וה' לקח-יהי שם ה' מבורך", ואף הרגיל את עצמו ואת בני משפחתו לחיים יותר צנועים בדירה קטנה ורעועה. ויהי היום והגיע הזמן שצריך היה להכניס את בניו הבוגרים לחופה, וכן גם בנותיו הגיעו לפרקן, אותה עת נודע שהפריץ, מעוניין למכור את היער שליד העיירה. בחושו המסחרי הרגיש ר' אברהם באפשרויות הטמונות בקניית יער זה ובמכירת עציו לסוחר העצים, והפריץ הסכים בתנאי שיואיל ר' אברהם להמתין עד לסוף הקיץ. נתן ר' אברהם לפריץ סכום קטן וסמלי, בתור דמי-קדימה. על סמך עסקה עתידית זו, שהיו לה כמעט כל הסיכויים להתקיים, מצא ר' אברהם שידוכים טובים לבניו ולבנותיו, לווה כספים ועשה הכנות לקראת החתונות. והנה הגיעו הימים הנוראים והוא עמד בראש השנה בבית הכנסת, בעת ששלח הציבור חזר בקול על תפילת המוסף והגיע אל: "מי יעני ומי יעשיר - מי ישפל ומי ירום". חשב ר' אברהם בלבו: "הוי, רבונו של עולם, עשה נא שיצליח העסק עם הפריץ, אבל מהר-מיד! אין זמן, כי משפחות בני הזוגות לוחצים ודורשים את קיום החתונות בהקדם. מיד, ריבונו של עולם מיד!" תוך-כדי-כך חש במישהו שמשך את טליתו. הוא הביט וראה את בן זקוניו. "אבא", לחש, "אמא נמצאת-בחוץ וחפצה להודיעך כי הפריץ רוצה למכור את היער היום, והיא מבקשת